

Drznost.

„Veste kaj, gospa; s takim spričevalom, kakoršnega ste mi napisali v knjižico, me ne bo nihče maral v službo; zato me morate vi obdržati v službi!“

PUSTNE SANJE.

(Ferdo Plemlč.)

Da normalno pameten človek včasih prav abnormalno neumno sanja, to se prigodi, to ni nič novega. Kaj sem pa sanjal jaz te dni, to je že skrajnost budalosti. Pa se mi godi prav, zakaj pa sem kolovratil toliko časa na okolu.

Čujte moje sanje!

Sanjal sem, da so me imenovali ministra za uk in bogočastje na Kitajskem. Mislite si mojo zadrego. Odkritosrčno vam povem, da jaz o kitajskem bogočastju nisem imel do tedaj in še sedaj nimam — nobenega pojma. O kitajskem uku pa sem vedel le toliko, da rabi kitajski učitelj pri poduku več palic razne dolgosti, ki so vse numerirane, tako da vsakojaka številka in dolgost palice odgovarja vsakojaki številki in oddaljenosti klopi. In s temi vedami postal sem kitajski minister za uk in bogočastje. To je prva budalost, pa še ne najhuja.

V tej svojej zadregi poiščem takoj svoj frak. To je druga budalost, ker v bdečem stanju bi svojega fraka ne bil iskal, vedel bi koj kje je. Sploh pa je ta frak igral glavno ulogo v mojih sanjah. Obležem si ga in napotim se z dolenjsko železnico v Peking. V Pekingu zato, ker se mi je nekam mračno dozdevalo, da je to glavno mesto širne Kitajske, z dolenjsko železnico pa menda zato, ker se v sanjah nisem spomnil druge, saj se inace nikdar nisem vozil po njej.

Četrť ure pred Pekingom izstopim na postaji Zu-fu ter se podam naravnost k modrijanu Konfuziju, ki je prebival v Dijogenovem sodu kraj vasi. Zakaj sem se podal ravno k njemu, ne vem, a za trdno še doznavam, da me ni bil kaj vesel, morda za to, ker je upal postati on minister. Vsekakor mu rečem :

„Bog daj dobro prebavo oče Konfuzij!“

„Stopi mi iz solnca!“

„Ej, vraga, kaj se to še reče?“

„V vseh zgodovinah je brati.“

„Čujte, oče Konfuzij, jaz sem novi minister za uk in bogočastje.“

„Pankete, punkete, pinkete.“

„Kaj ste rekli oče Konfuzij?“

„Pankete, punkete, pinkete.“

„Vam moje imenovanje ni všeč?“

„Pankete, punkete, pinkete.“

„Govorite po k'sčansko, da vas umem, drugače pošljem po kakega numeriranega učitelja — pardon! — po učitelja z numeriranimi palicami.“

To je vplivalo, razveže se mu jezik.

„Nikar se ne jezi visokorodni gospod in čuj razlago gornjih besed. Da si novi minister vem, tudi te ne zavidam, ker moja sreča obstoji v novi trgovinski zvezi švicarskega kraljestva z gostilno „pri zlati zvezdi“. A na tvoja vprašanja nisem imel kaj odgovoriti in zato sem le mrmral. To naredi globok utis pri mnogih. Mrmral bi lahko karkoli si bodi, ali radi hulske afere mrmram: pankete, punkete, pinkete.“

Kaj ima hulska afera in zveza z očetom Konfuzijem opraviti, nisem uganil, a njegovo mrmranje se mi je zdelo posne-manja vredno. Poslovim se od njega. Ko mu podam roko, bil je kaj hladen, a ko mu obrnem hrbet, zaiskri se mu oko, roke prekriža na prsih in jame blagrovati:

„Oj gospod, mogočen gospod, mogotec vseh mogotcev...“ Ta običaj se mi je zdel čuden, a pripisal sem ga svojemu fraku, katerega oče Konfuzij menda nikdar ni videl. —

Stopim zopet v vlak. Pri tem konstatiram, da mi manjka v desnem žepu Levčeva „Pravda o šestomeru“. Nevem zakaj sem jo pogrešal, le to vem, da bi jo bil sedaj nujno rabil, ker mi je oče Konfuzij stisnil pri odhodu v roke zadnjo številko „Slovenca“, v katerem je bila oznanjena smrt papeža Leva XIII.

Ves zbeغان stopim v Peking in se podam v cesarsko palačo.

Vratar mi vošči veselo novo leto. Jaz mu podam v novoletno darilo nek zelenkast, oguljen zvezek — bila je Levčeva pravda o slov. šestomeru. Sedaj sem se spomnil, zakaj sem jo pogrešal prej na dolenski železnici. Vraga bi ne pogrešal, ko sem jo daroval vratarju.

Skočim čez stopnjice. Široke so bile in polne ljudij, kitajski uslužbenci, Botokundi in tretji bataljon „kranjskih Janezov“. Kaj so imeli poslednji tu opraviti, se nisem mogel domisliti. Vprašam mimgrede našo kuharico o tem in dobim odgovor:

„Radi razširjenja državljanskih pravic na Ruskem.“

Pameten sem ostal pri tem izreku kakor prej. A jedno me je zopet dražilo. Pri vseh je namreč zbudil moj frak veliko začudenje, a ne njegova sprednja plat nego njegovo hrbtišče. Ali dalje vprašati nisem utegnil, ker je s tržaškega svetilnika ustrelilo ravno poldne, skrajni čas za kosilo. Kmalu na to sem bil v cesarski dvorani med izbrano množico jugoslovanskih umetnikov. Poklonim se cesarici-udovi do tal in pričnem:

„Preljubi kristjani, danes bomo slišali evangelje sv. Marka, poglavje peto, od šeste do prve vrste. Hudo mi je bilo mraz na dolenski železnici, pa zato se uže pritožim pri Jurju Podjebrađu. Sicer pa, v istem času sem postal jaz kitajski minister za uk in bogočastje. Ha, ha, jaz, ki o kitajskem bogočastju nimam pojma, ha, ha, in o kitajskem uku ha, ha, vem le . . . ha, ha. Sicer pa slavna gospoda, oprostite mi, saj jaz nisem kriv, da je Cankar spisal „Erotiko“. Dovolite mi le malo sape, na dolenski železnici je je bilo še odveč, a jaz se pritožim pri generalnem šefu Potemkinu. Ponkete, punkete, pinkete; pinkete, ponkete, punkete . . .“

Z grozo sem bil namreč opazil, da tako kakor jaz ni še govoril noben minister za uk in bogočastje, da se tedaj rešim in ublažim v slušalcih neprijeten utis svojega govora, pričel sem mrmrati očeta Konfuzija molitvico ter se jel plašno ozirati po okolustojecih. Ali glej čudo!

Vsi so me pogledovali kakor neko izvišeno bitje, a to ne v obraz, nego bolj v hrbtišče. To mi da nov pogum in koj sklenem nadaljevati malo bolj urejeno svoj govor.

„Častita gospoda, naj vas ne moti nejasnost mojih besed, kmalu se vam bodo vremena zjasnila. Barometer je kazal še pred kratkim precej visoko, tako da vam resnično povem, da Prešernov kip v Ljubljani nima nič opraviti z dolensko železnico. Sicer sem pa tam zgubil svoj šestomer. A kaj, kaj vas vprašam slavni domobranci, kaj bo minister za uk in bogočastje brez šestomera pri četvorki. Prosim vas, šestomer, to vam je beseda, še-sto-mer. Sicer bi jih jaz ne prenesel več, ali vsega tudi od kitajskega ministra za uk in bogočastje ne moremo zahtevati. Saj niti češka obstrukcija ni mogla zabraniti baltiški eskadri prehod skozi sueški prekop, ki je vse kaj drugega nego dolenska železnica, kar vam jasno pove Andrejka v svoji bosenski okupaciji. Zato ne trpim ugovora, če pa bo le kakšen, pokličem numeriranega učitelja in . . . pinkete, pankete, punkete.“

Zopet sem s strahom pogledal na okolu, ali zopet isti obožujoči pogledi v moje hrbtišče. In petje, mogočno, tajnostno petje se vzdigne po dvorani iz sto grl:

„Slava, slava, slava tebi o gospod!“

Radoveden sem bil, kako pridem do take slave, zato se obrnem do patra Pohlina, ki mi je bil najbližji in se je najbolj drl, ter mu rečem:

„Sem jim povedal, kaj ne Marko? To se čudijo!“

„Čudijo se ne tvojemu govoru, a tvojemu fraku in njegovemu hrbtišču.“

Konec je bilo moje potrpežljivosti. Slečem frak in zagledam na njegovi zadnji strani bingljati zastavljalno svedočbo mestne razstavljalnice. A zbor je nadaljeval:

„Slava tebi, ki si premogel v pustnem času čez toliko pe-
nezev, da si rešil svoj frak tesnega zapora!“ — Vražje sanje!

Smola.

Prvi šnopsar: „Kaj pa je tebi, da se tako žalostno držiš?“

Drugi šnopsar: „Eh, pomisli: zjutraj sem šel v neko hišo, da bi nafehtal kaj za šnops. Ali ti ne pride za menoj policaj ter mi obstane za hrbtom. Ker si nisem vedel drugače pomagati iz zadrege, prosil sem za kozarec vode in ta vražji policaj se ni poprej premaknil iz mesta, da sem jo moral res — popiti!“

Hudobnež.

A.: „Napraviti sem si dal tri nove obleke!“

B.: „A gotovo vsako pri drugem krojaču!“

Župan „Nove Panonije“.

Ljubici.

Hodil sem po prašni cesti,
tu in tam zašel v gostilno,
dolg čas ves dan božji vžival
zraven pil obilno.

Ali, vraga, eksistence
take že sem sit do grla —
pridi, pridi, Eve hčerka,
bodi mi družica vrla!

Brez ljubezni ni življenja,
pot je dolgočasna,
če pa v dvoje jo premerjaš,
zanimiva, krasna.

Eve kčerka, daj rokó mi:
bova pokramljala,
stopala, ljubezen pila,
v sencah počivala! P. G.

Olajševalno.

Oče (učitelju klavirja): „A, tako! Namesto, da bi poučevali mojo hči igrati na klavir, jo pa poljubujete!“

Učitelj: „Da, toda samo med — pavzami!“

Pripomnja: „Obžalujem!“ je najbolj razširjena laž na zemlji.

ŽANE Z IBLANE.

VII.

Jejhata! Kašn lontak sma mel un dan pr tistmo birtu u Šmartnu pr Sau, k je tku ukrogu in rdeč, ket Adamu jabuček. Tist kaufman pr svetmo Petre, k s kurenincam kepčuje, je reku enkat, de b dau rad za deset štefanu vina, če b divja raca ustrelu. Birt je mou pa lih tekat ena taka raca duma, k je mela prštucane fluge. A t ja ni hitr pud sukna stisnu in nesu na Sava; de je blu bl gvišn, ja je pa še iz špaga h enmo grmouje prvezu. K je biu enkat fertik, je pa šou spet nazaj u štarija, k sma ga

mi jagri žajfal in je reku ud svetga Petra kaufmane: „Ti, pejma zdela na jaga; jest sm vidu tulk divih rac pr Sau, de nkol tacga. Zdela se uš lohka iz kašnmo šusam auscajhnu.“ Kaufman je hitr skoču pu konc, uzeu soja flinta, pa sma ja laufšrit ubral ke preke Sau. Kumi pridema du Save, že vidma, kuku je ena raca kubacala pu vod. Kaufman hitr pucila in spesti los. Raca se je mal ustrašla, pučakala je pa use glih še tulk cajta, de je kaufman spet gver naladu. K je biu fertik, je pa spet pucilu, pa mende spet zraun race, zatu k s raca z negoveh šusu še glihe ni strila. Tku je strelu edn za drugmo tulk cajta, de je začeu vorng švicat in de mu je nazadne patronu zmankal. K je vidu enkat, de nima več patronu, je pa vrgu jezn cela flinta ke u raca in ta urah ja je reš' trofnu tku, de se je prec stegnila. Sam enkat je še brcnla, pa ja je mou kaufman ubešena na hrbte in maširal sma spet nazaj preke štari, k nas je čakal deset štefanu starine. Kaufman je biu nezrečensk veseu, k je na taka čudna viža pršou h rac, mi pa tud, k sma pršli pu cen h vin. Du večera sma se ga že tku našajfal, de nč na vem, kuku sma u Iblana peršli.

K sm se prguncu tam mem flečkajnske cerkve, me pa lopne edn ud uzad pu ram tku, de sm se vorng ustrašu. No pa ni blu nč hudga. K sm se ubrnu, sm mou pred saba Zancka iz rotuza prov scaganga, in začeu m je deklamirat: „Ti, Zane, glih prou, de sm te narajmu! A ze ves, kuku sa na rotus iz mana naredl. Puglej, tulk in tulk let ze pusten sluzm in delam ket crna zvina na rotus. Usaka rec, k se Iblane am tice, gre skuz moje ruke. Nuben clouk na more srita nardt du gspuda zepana, ce se preh pr men na melda; tku de mam ucas tulk za upraut, de na

vem, ki se me glava drži in de sm se zatu ze dostkat pu kulen puprasku, namest za usesm. Puglej, za vs moj ajfer me pa se peferdral nisa, ampak take sa peferdral, ke kumi veja, za kua mama rotus u Iblan. A ni tu skandal, Zane? Ti, dej jh na mal u „Jezu“ pupeglat! Ce us dobr naredu soja rec, ga uva pa enkat en literck skp spila, ce us ti zajnga dau!“ Tkula m je Zanck puvedu, pa ja je ubrau tku hitr preke rotuš, de se mu še zahvalt nism mou cajta za pjača, k m ja je ublubu, de ja um žihr z nim piu, če ja um jest plaču. Jest pa tud nism mou cajta, de b za nim letu, zatu, k se m je medil h gspude Verouške, k me je zdej za en cajt seb za štrufarja uдинu, de ga hodm sluvenska špraha, kakršna se more u trjatre guvort, učit. Sej pusebnh križu nimam z nim, zatu, k je dobre glave in ja je un dan, k sa špilal „Rusam na pumuč“ že tku guvuru, de b hmal mene, soja štrufarja, u žakl djau; in prou gvišn b mu špenderal kašn krancl, kokr sa ga tist ta lušn šaušpilarc, k ja pa učas mal fouš zavije, če b na znou gspud Veroušek sam kranclne fabrecirat; tku sa s pa mislel: nej s ga sam nardi, če ga če mt. Mal sa se pa tud fržmagenge bal, zatu, k je tku pr trjatr, de če mt usaka krancl in če je bl stara, večga če mt; zatu je pa bul, de nubedn nč na dubi, de sej ni špetera med nim.

Iskra.

Vsled ljubezni je že marsikdo izgubil pamet, vsled pameti pa ljubezen.

Res je.

Poljub in objem na papirju, da veš,
ni vreden pol pipe tobaka.
Papir je papir in družega nič,
i kajpak, pasja dlaka!

Daj, pridiva rajši skupaj enkrat,
a kakó, hm, tristo zelenih?
Tvoj ata debelo bi gledali te,
ker opravkov nimaš nobenih.

Drugače ni, veš kaj, veš kaj:
tvoji mami in atu se zlaži.
Pa jim reci, da greš na božjo pot
in pobožen obraz pokaži.

Tvoja mamica bodo prekrizali te
tvoj ata godrnjali.
Še bolj bi, še bolj, če bi vedeli kam
so pravzaprav tebe poslali.

F. V.

„Ne razumem, čemu ti tako dolgo s svojim krojačem „glihaš“ za obleko. Plačal mu je itak ne boš!“

„Ker imam vest in ne maram, da bi siromak pri meni preveč — izgubil!“

Citatelj mislij.

Soproga (objame soproga): „Zdaj se hočem prepričati, če znaš res čitati misli!“

Soprog: „Pred prvim — ne bo nič!“

Dvom je rakev vere, a zibelka znanstva.

Lov v Mačkavci.

Ni še dolgo temu, kar se je brakiralo v lovišču turjaškega grofa Auersperga v Mačkovci.

Turjaški grof je imel med psi gonjači tudi štiri rujavo barvane dolgodlake jazbečarje. Kar zavpije gonjač: „Gvarda lisica!“

Lisica pride naravnost na sosedni štant, kjer je stal eden novih finfarjev, ki pomeri lisici v vrat ter jo po nesreči tudi ubije.

Finfar teče ves vesel k turjaškemu grofu na štant ter vpije: „Gnadjliv gospod grof, en štikelc je že padu“.

Grof mu odvrne, naj se poda nižje na svoj štant, da med gonjo nima svojega štanta zapuščati.

Pri štreki koncem gonje se pa pokaže, da je med štreko tudi ena grofova kuzla — dozdevna lisica.

Srečnega lovca pa ni bilo nikjer.

Oj, predpust, ti čas presneti!*

Marijaš partija.

I.

Prilичno pred letom dnij znašla sta se v neki znani ljubljanski kavarni na Starem trgu, dva po mestu občje znana poštenjaka, ki se ju kliče po vulgarnem imenu — ali kakor pravijo žandarmerijske relacije „Ruf-, Gauner- oder Spitz-Name“ — Marka-fjakar in Marka-dinstman.

Pripomnimo, da ni niti jeden niti drugi pri krstu prejel ime svetega Marka.

Naša dva poštenjaka sta se zmisliła, zakaj da ne bi partije marjaša udarila.

Na zahtevo prejela sta dotične karte in začela kartati marijaš. Marka-fjakar napove — „Herz zwanzig!“

Marka-dinstman pa zavpije: „Tega ti pa jest ne verjamem, saj mam Herz-babo jest!“ ter loputne Marka-fjakarju z roko po njegovih kartah, hotoč se prepričati o istinitosti napovedbe Marka-fjakarja.

Marka-fjakar pa — ne bodi len, — pripelje Marka-dinstmanu krepko zaušnico, da je zazvenelo po vsej kavarni in da so se vsi gostje opozorili na naša dva kvartopirca — češ „Hudič sedaj boš pa verjel!“

Marka-dinstman pa temu argumentu ad hominem ni verjel temveč je hotel Marka-fjakarju zaušnico vrniti dvojno — in sicer v spričo svetopisemskega izreka „vračuj dvojno!“

Marka-fjakar je pa ročno odmaknil svoje lice ter je — ne prejemši povračila z obresti in obrestnimi obresti vred od Marka-dinstmana razbil za sabo na zidu viseče ogledalo s komolcem svoje desnice, ker ni vspričo njemu namenjeni klofuti umaknil samo lice, temveč se je nagnil s celo svojo častito osebo precej nazaj — seveda v škodo omenjenega zrcala — še bolj pa v škodo kavarnarja, ki je stal na tem juridično popolnoma opravičenem stališču, da se njegovih zrcal — njegove lastnine — nima v njegovi kavarni pobijati od gostov — in naj si bodo isti tudi „štom-gosti“ — razun če se napravljena škoda povrne.

II.

Kavarnar se Starega trga ljubljanskega zahteval je od obeh Markov povračilo storjene mu škode v znesku prilično 30 K in sicer najpopred z lepa, a ker mu nista hotela ničesar plačati, izgovarjaje se, da sta „štom-gosta“ in da se take in slične malenkosti, kakor pobijanje zrcal i. t. d. „štomgostom“ nimajo pripisovati na rovaš in na račun — z grda — to se pravi, potom tožbe.

K razpravi pri tukajšnjem okrajnem sodišču prišla sta Marka-fjakar in Marka-dinstman osebno.

Pripoznala sta popolnoma navedbe tožbe.

Ko jima je na to sodnik razložil, da bode vsled njenega pripoznanja tožbenemu petitu v njega polnem obsegu ugoditi — pripomni Marka-fjakar:

„Zakaj pa 'ma ta hudič (id est kavarnar) svoje špegle tok nizk obešene, da se lohk edn zbije, če se men' 'n pa Markadinstman' zlub', en majhn kvarte udarit?!“

En guaut'n argument!

Sodnik vpraša nadalje oba toženca, če sta bila kaj pijana v kavarni, nakar odvrne Marka-fjakar — očitvidno „der Sprechwart“ obeh toženцев:

„Gspod, kdo pa gre trezen u kofegaus!“

Sodnik si misli: „ist auch eine Ansicht und ein Standpunkt“ ter obsodi oba toženca v nerazdelno plačilo utožene svote.

Začuvši razsodbo, pravi Marka-fjakar v brk osebno navzočnemu tožniku: „Več k' 'n taužentar sem že pr' Teb' zapiu, zdej pa naum več u Toj kofegaus hodu, bom šu pa rajš' k Puat, če boš tku s svojim „štomgostm“ ukul hodu!“

Tableau!

Po ovinku.

Župnik: „Ti, Zakotnik! Kako pa to, da ti vselej pred mojo pridigo zapustiš cerkev?“

Kmet: „Jaz bi že ostal pri vaši pridigi, gospod župnik, pa si ne upam!“

Župnik: „Kako to, da si ne upaš?“

Kmet: „Ker preveč glasno — smrčim!“

Nova beseda.

A: „Ti, kdo pa je oni gospod v kolesarski obleki?“

B: „Učitelj je na kolesarski šoli.“

A: „A, tako! Torej velocipedagog.“

Težak položaj.

Kuharica: „Danes sem imela težak položaj v kuhinji. Na šest raznih jedil sem morala paziti pri kuhi, poleg tega pa še na milostivo, ki mi je pomagala.“

Protest.

Agent vinske trgovine: „Tako toraj! Trideset let sem vam zvesto služil; zdaj na starost me hočete pa odsloviti . . . , Kdo mi bo vrnil mojo mladost in pa moj — normalni nos?!

Bahač.

Gospa (pri obedu svojemu soprogu, ki je ravno prejel brzovjav): „Kaj se ti je pa brzovjavilo?“

Bahač: „Eh nič! Banka mi javlja, da sem zadel glavni dobitok za dvestotisoč kron! Človeku še pri jedi ne dajo miru!“

Najsrečnejši so oni, ki sreče ne potrebujejo.

MOJ DEŽNIK.

(Spisal Silvester K. Jelenov.)

Kupil sem si ga, ker se mi je dopadel in ker sem ga ravno potreboval. Čemu sem ga potreboval, mi bržčas ni treba razlagati, kajti vsak otrok ve, da si z dežnikom ne sezuvamo črevljev ali trebimo zobov. Ko sem ga kupil, bil je lepo črn, črn kakor oglje in še celo svetil se je nekoliko, tako kakor se sveti naprimer sosedov maček, kadar mu solnce poševno posije čez dobrorejena rebra. Kakor rečeno — meni se je dopadel, čeprav morebiti ni bil tako lep, kakor so bili lepi oni dežniki, o katerih so radi pripovedovali moj rajni dedek, ki se nikdar niso mogli sprijazniti z novotarijami in so vedno hvalili le stare priprave. Bili so — namreč dežniki — v dobrih starih časih rudeči, tuintam z mnogo-barvnim robom, da so se videli na deset kilometrov daleč in veliki, da je lahko pod njihovo zavetje zateklo nakrat najmanj devet oseb ali približno cela mnogoštevilna družina. Tak prizor je moral imeti zares nekaj familijarnega, kajti delal je na opazovalca gotovo tisti vtis, katerega dela skrbna koklja, kadar se pod njeno varstvo zatekajo mnogoštevilni piščanci. Pa še nekaj hvalevrednega so imeli tisti stari rudeči dežniki in sicer sešobno za mladino.

Njih rebra so bila namreč iz čvrstih palic, kakršne se ne dajo odrezati v vsakem grmu. Te palice so bile zelo trpežne in če jih že nista rabila oče ali mati za naša poredna hrbta in diverzna ozadja, rabili smo jih mi otroci za medsebojno pretepavanje v vročih vaških bitkah, za narejanje lokov in enakih igračic in naposled tudi za rezanje simboličnih smodk ali „cigarrr“, kakor je rad rekal rajni sosedov Petrček — Bog mu daj dobro! — ki je nekoliko zaletaval z jezikom. V njegovo čast — namreč v Petrčkovo — moram reči, da ni imel vedno te napake, ampak samo takrat, kadar je govoril.

Oh te smodke! Kako mi še žive v spominu! Kolikrat smo jih pogumno kadili v tihem in varnem zatišju, da je dišalo — ne morem reči ravno dobro — na daleč okoli. Da, pogumno smo jih kadili, kajti naposled nas je to kajenje vedno spravilo v neko posebno stanje. Mrzel pot nam je stopil na čelo, a pri vsem nam je bilo vroče; želodec pa se je obnašal grozno pustoplovno, nekako tako, kakor bi obračal njegovo notranjo stran na zunanjo. Neprijetno in hudo je bilo to stanje in vendar — prihodnjč kadili smo zopet. Še zdaj vem, kaka avtoriteta je bil med nami sosedov Petrček in s kako spoštljivostjo smo gledali nanj, kadar je izpuščal oblačke v zrak. On je znal namreč kaditi najbolje, kajti take smodke — bes jih lopi! — niso gorele rade in morali smo vleči, da so se nam krmižila prsa in trebuh. Toda nekoč bi se bil skoraj odvadil primitivnega kajenja. Bilo je popoldne. Lep dan je bil in nisem se nadjal, da bode imel zame tako slab večer. Sedelo nas je več mladih prijateljčkov v ozadju za gumno in kadilo paličaste smodke. Gorele so tega dne, kakor se mi je dozdevalo, izvanredno dobro; ponosno smo pogledovali drug dru-

gega, kajti vsak je bil zase prepričan, da „jo vleče“ ravno on najbolje. Okoli nas je vladal božji mir. Nakrat zarobanti nekdo za našim hrbtom; vsi se prestrašimo. Najbolj sem se prestrašil brščas jaz, ker nisem v prvi naglici spoznal rohnečega očetovega glasu.

„Ha, paglavci, tako vas najdem! Smrad delate kakor smrdokavre in naposled mi morda zapalite še celo gumno!“

Preveč prestrašen se nisem takoj zavedel, da bi naj udrl za bežečimi tovariši, ki so se razpršili na vse strani s tako naglico, kakor se razprši jata golobov, če se med nje zakadi krvoželjni, ostrokljuni jastreb. Predno sem si mogel namisliti, da sem že velikrat svoji nogi izkusil v izborni naglem teku, držala me je že očetova pest za uho. V tem obupnem stanju sem si skoraj želel, naj bi se bil stranski prirastek ločil od glave, katere se je po mojem dozvedanju držal nekoliko pretrdno. Izguba ušesa bi se mi ne zdela tako huda, kakor hudi so se mi dozdeli vsi tisti občutki, katere sem moral prestati v prihodnjih minutah. Glava se je enakomerno toda z veliko naglico gibala semintja, a zobje so drdrali, kakor je nekoč drdral hudo zavito voz, ko sva se z očetom prav naglo peljala navzdol po kamniti in strmi cesti. Ko se je očetu zdelo enega ušesa dovolj, prišlo je na vrsto drugo in naposled so se morali izkušnji, ali se dovolj trdno drže temena, podvrči tudi lasje. Izkušnja se je za nje dovršila povoljno, le nekateri slabotneži so odfrčali v zrak ali pa se kakor obupno prijeli očetove roke.

Ko sem bil že dovolj omikaščen, dobil sem še svojo zadnjo brco in tuleč sem jo smel popihati v hišo. —

Čemu pa dolgočasim drage čitatelje s spomini na tiste stare dežnike, katerih že skoraj ne pozna mlajši zarod, a o svojem dežniku, o katerem sem vendar hotel govoriti, pa ne zinem razun uvodnih vrstic niti jedne besede? — Sam sem se poklical na zagovor in opravičim se takoj.

Stari dežniki — najdeš jih samo še poredkoma v zakotnih gorskih vasicah, v mesto ne smeš ž njimi, kajti zastareli so že tako, da bi jih gledali naprednjaški psički in volički, kakor gledajo učenčki za par vinarjev na ogled razstavljeno egipčansko mumijo — stari dežniki so bili tako vrlji in koreniti, da se jim ne more pripisati niti jedna izmed mnogih slabih lastnosti današnjih modernih dežnikov. Radi njih vrlin, katerih pa nočem naštevati, ker stoje v enakomernem nasprotju s slabimi lastnostmi mojega dežnika in radi njihove od dne do dne večje redkosti, posvetil sem jim prejšnje vrstice v hvaležni spomin.

(Dalje prihodnjič.)

IZVAJEN OKOL KAVE BREZKOSTI V PRISILNIŠTVAH

Vydrove žitne kave

POSKUSITE! — 100g Varnost dragovljina
Pozna 6 kg pošilja 4 K. 50 h hraniti

„DOMAČI PRIJATELJ“
sami odmerjavati sestavi poljubno sladkor

Vydrove žitne kave Praga-1877

OGLASI PRIPOROČILA VREDNIH DOMAČIH TVRDK

Ustanovljeno 1842.

Brata Eberl, Ljubljana

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbena in pohi-
štvna pleskarja.
Delavnica: Igriške ulice šte. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.
Telefon 154.
Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Frančiškanske) ulice 6.

Pekarija, slaščičarna in kavarna JAKOB ZALAZNIK

Ljubljana, Stari trg 21.
Filijalke: Telefon: št. 194.
Glavni trg 6 — Sv. Petra cesta 26

GRIČAR & MEJAČ

Ljubljana, Prešernove ulice
priporoča svojo največjo in naj-
starejšo trgovino z izgotovljeno
obleko za gospode in dečke, gospe
in deklice.

Šivalne stroje
priznane najboljšega
izdelka za družine in
obrtnike priporoča
tovarniška zaloga ši-
valnih strojev
IV. JAX IN SIN
Ljubljana,
Dunajska cesta št. 17.

FRANC ČUDEN

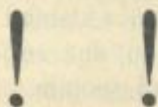
urar in trgovina z zlatnino
Ljubljana, Prešernove ulice 1.
Velika zaloga vsakovrstnih žepnih
in stenskih ur ter ur budilnic itd.
Najnovejši ceniki zastoj in franko.

L. MIKUSCH
v Ljubljani, Mestni trg šte. 15.
priporoča svojo bogato zalogo
dežnikov in solnčnikov
v kakoršnikoli velikosti in od vsakovrst-
nega blaga, najpriprosteje in tudi najele-
gantneje izdeisne, po najnižji ceni. Pre-
kupcem so na zahtevanje obširni ceniki
franko na razpolaganje.

Avgust Agnola
Ljubljana, Dunajska cesta št. 13.
Velika zaloga steklenega in
porcelanaste blaga itd.
Krasna izber raznovrstnih svetilk.

JOSIP MURNIK
trgovina s špicerijskim in delika-
tesnim blagom in vinarna
Ljubljana, Sv. Petra cesta.
Velika zaloga vsakovrstnega špicerijskega
in delikatesnega blaga, šampanjca, pri-
stnega francoskega in domačega medici-
nalnega konjaka, vina, ruma, likera itd.

Slaščičarna in kavarna
Ivan Gotthard
Ljubljana, Stari trg 6
priporoča izvrstne izdelke ob naj-
nižjih cenah.

Tovarna za stroje
G. Tönnies, Ljubljana
Specijaliteta: Žage in stroji za ob-
delovanje lesovja, turbine, trans-
misije, naprava za odvajanje žaga-
nja in oblanja, sesalno plinovno
motorje, najcenejša gonilna sila 1—3 v.
na uro in konjsko silo.

J. KOSTEVC
Ljubljana, Sv. Petra cesta 4.
Velika zaloga manufakturnega blaga, suk-
nenega in modnega blaga za ženske in
gospode, velika zaloga solidno izdelanih
modrcev, ženskega in moškega perila, kra-
vat, svile, baržuna, modnih nakitov itd.
Vzorci na zahtevo poštnine prosto.

Rastlinski likér
„FLORIAN“
je najboljša
kapljica za želodec.

OGLASI PRIPOROČILA VREDNIH DOMAČIH TVRDK

Prva slovenska **Delniška družba** **združenih pivovaren Žalec in Laški trg v Ljubljani**

priporoča svoja piva, varjena iz najboljšega sladu in hmelja in zagotavlja vsem svojim odjemalcem najsolidnejšo in najtočnejšo potrežbo.

Cenjena naročila naj se naslovijo na: **Delniško pivovarno Laški trg, Štajersko.**

Vsi drugi dopisi pa na: **Delniško družbo združenih pivovaren v Ljubljani.**

Poskusite vendar enkrat naročiti
si svoje čevlje pri

Mateju Oblaku

čevljarju v Ljubljani, Vegove
ulice št. 12.

Prepričali se boste o elegantni opravi,
nizki ceni in trpežnem izdelku.

Ustanovljeno leta 1870

Lastni izdelki **PERILO** Lastni izdelki

za gospode, dame in otroke zaradi
izvrstnega kroja, natančnega dela
in zmernе cene znano daleč čez
meje Kranjske, priporoča

trgovina z modnim blagom za
gospode in dame in trgovina
za opreme

C. J. HAMANN

Ljubljana, Mestni trg šte. 8

dobavitelj perila cesarske visokosti, različnih
častniških uniformiranj, zavodov itd.

Perilo po meri se prav brzo zgotavlja.

NAJBOLJŠA KURJAVA

za železne peči je **KOKS**
brez dima, saj in vsakega duha.

Vedno v zalogi
v ljubljanski plinarni.

L. M. ECKER, stavb. klepar

Ljubljana, Dunajska cesta 7 in 16.

Vsakovrstna stavbinska dela. Najceneja iz-
vršitev lesno-cementnih streh in pokrivanje
s strešnim lepom. Zaloga strešnega laka,
lesnega cementa in strešnega lepa. Strelo-
vodne naprave po izkušeni sestavi. Vodo-
vodne instalacijske naprave vsake vrste.
Zgradba stranišč in kopaljnih naprav. —
Proračuni na zahtevanje brezplačno.

Pristni domači brinjevec

preizkušen na kemičnem
preskuševališču za živila v Ljubljani
razpošilja s certifikatom

Ivan Mali v Škofjiloki

v zapletenih steklenicah po 3-3 litre.

Teodor Korn

pokrivalec streh in klepar
ter vpeljavec strelovodov
(prej Henrik Korn)

priporoča se p. n. občinstvu za iz-
vrševanje vsakršnih kleparskih del
ter pokrivanje streh z angleškim,
francoskim in tuzemskim škričjem,
z asbest-cementnim škričjem (Eternit)
patent Hatschek, lesno in plošč-
nato opeko, lesnocementno in stre-
šno lepenko.

Vsa stavbinska in galanterijska kleparska
dela v priznano solidni izvršitvi. Poprave
izvršuje točno in ceno. — Proračuni brez-
plačno in poštnine prosto.

Albin Walland

specijalist modernih sobnih
in dekoracijskih slikarij
Ljubljana, Privoz šte. 3

se priporoča za vsa v to stroko
spadajoča dela.

„SLOVAN“

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST,
UMETNOST IN PROSVETO.

Naročnina na leto znaša 12 K, za dijake
10 K; za Nemčijo 13 K 50 v.; za druge
države 15 K.

100 milijonov kron prekoračeno!

Sijajen vspех avstrijske družbe.

C. kr. priv. občna zavarovalnica Assicurazioni Generali v Trstu je v minolemu letu izgotovila 14.696 novih polic na življenje za 102.307.613 kron zavarovane glavnice. Ta ogromna svota je največja, katero je sploh kaka evropska zavarovalnica v jednem letu dosegla, ter dokazuje koliko zaupanje uživa ta družba vseh svoje kulantnosti in nizkih premij. Z zadovoljstvom bodi naglašano, da ima ta vspех avstrijska družba pred vsemi drugimi mnogoštevilnimi zavodi kot prva izkazati.

Glavni zastop v Ljubljani, Gradišče šte. 4.

DRAGOTIN HRIBAR ©

LJUBLJANA

TISKARNA
ZALOŽNA KNJIGARNA
KNJIGOVEZNICA

TRGOVINA S PAPIRJEM, PISALNIM
IN RISALNIM ORODJEM.
SKLAD ŠOLSKIH KNJIG IN MOLIT-
VENIKOV NA DEBELO IN DROBNO.
ZALOGA POSLOVNIH KNJIG
IN TISKOVIN.
NAJVEČJA IZBER RAZGLEDNIC
IN UMETNIŠKIH DOPISNIC.
ZALOGA NAJBOLJŠIH STRUN
ZA GLASBILA.

JOSIPINA SCHUMI TOVARNA
LJUBLJANA SLADČIC
IN KANDITOV

PRIPOROČAM P. N. ČAST. TRGOVCEM IN
SLAVNEMU OBČINSTVU SVOJO NAJ-
VEČJO, NAJCENEJŠO ZBIRKO SLAD-
ČIČARSKIH IZDELKOV.

NADALJE PRIPOROČAM FINE BONBONE,
VSAKOVRSNE ČASU ČOKOLADO,
PRIMERNE PREDMETE, PECIVO I. T. D.
KAKOR:

VSI MOJI IZDELKI SO IZBORNE KAKOVOSTI TER
PO KOLIKOR MOGOČE NIZKI CENI.

PRIVATNA NAROČILA IZVRŠUJEM TOČNO TER LE PROTI
POŠTNEM POVZETJU.

Cena na leto 6 K, na pol leta 3 K, za Nemčijo 7 K 20 h, za vse druge države
8 K 40 h. Posamezna številka 30 h.

Lastnina in tisk Drag. Hribarja v Ljubljani. Ureja S. Magolič v Ljubljani.